

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **J. J. M. M.**, nar. X
státní příslušnost Bolívarovská republika Venezuela
bytem v X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2021, č. j. OAM-1008/ZA-ZA11-P06-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2021, č. j. OAM-243/ZA-ZA11-VL16-2021, se v části výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal částečného zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, a § 14,

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí se uděluje, a to v části výroku o neudělení azylu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že během řízení nebyl vůbec seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, a nebylo mu tak umožněno se k těmto podkladům vyjádřit a případně navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 8 As 106/2015-33, nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 58/2000 a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. března 2021 č.j. 13 Az 45/2019-21.
3. Žalobce dále zdůraznil, že požaduje zrušení napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu výroku o azylu a nikoli v celém jeho rozsahu. Poukázal přitom na dispoziční zásadu ve správním soudnictví s tím, že neshledává žádný důvod k tomu, aby se soud neřídil mantinely žalobních bodů a zrušil i tu část výroku napadeného rozhodnutí, která nebyla žalobou napadána. Žalobce také uvedl, že lze nalézt jen minimum rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k oddělitelnosti výroků ve věcech mezinárodní ochrany při zrušení správního rozhodnutí soudem. Zmínil přitom rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006 č.j. 4 Azs 47/2005-96 a ze dne 29. 11. 2011 č.j. 9 Azs 14/2011-300. První rozsudek byl vydán v době, kdy platná právní úprava neznala institut doplňkové ochrany, ale pracovala s tzv. překážkami vycestování, a v tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že oddělitelnost výroků zde neexistuje a je třeba posuzovat oba výroky společně ve vzájemné souvislosti. Žalobce dovedl, že ačkoli byla z § 28 zákona o azylu znát zřejmá návaznost na neudělení azylu a překážek vycestování, v současné době již tomu tak není a institut doplňkové ochrany, byť je spjat s institutem azylu, má již větší nezávislost a je chápán již jako samostatný institut.
4. Žalobce rovněž provedl analýzu ust. čl. 46 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a dospěl k závěru, že procedurální směrnice výslovně podporuje argumentaci žalobce, že opravný prostředek pouze proti výroku, kterým nebyl udělen azyl, je přípustný a oddělitelný od výroku týkajícího se udělení doplňkové ochrany.
5. Dle žalobce rovněž není možné přijmout závěry starších rozsudků Nejvyššího správního soudu, neboť bychom se dostali do absurdní situace, kdy by žalovaný musel odebrat žalobci doplňkovou ochranu, aniž by pro to existoval zákonný podklad. Ust. § 17a zákona o azylu totiž neobsahuje žádný zákonný důvod, pod který by se dalo subsumovat odnětí doplňkové ochrany na základě zrušení výroku o azylu. Žádný takový důvod pak není obsažen ani v čl. 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.
6. Shora uvedenou argumentaci žalobce dále rozvedl v samostatném podání, kterým žalobu doplnil a ve kterém rovněž navrhl, aby Městský soud v Praze předložil věc jako předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie. Následně pak podáním ze dne 13. 7. 2022 doplnil, že s

ohledem na nález Ústavního soudu IV. ÚS 1642/21 ze dne 29. 3. 2022 může soud okamžitě zrušit jím navrhovanou část napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s námitkami žalobce s tím, že je považuje za neoprávněné, protože neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na samotné napadené rozhodnutí, které nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný také setrval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
8. K samotným žalobním bodům žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s procesními předpisy a odkázal na str. 6 napadeného rozhodnutí s tím, že na stranách 5 – 6 jsou dále hodnoceny žalobcem předložené důkazy vzhledem k jejich využitelnosti jako podkladů rozhodnutí. Co se týče otázky nedělitelnosti výroku, žalovaný odkázal na konstantní judikaturu v dané věci a uvádí, že podmínky nastavené judikaturou v předmětném rozhodnutí dodržel a námitku tak shledává nedůvodnou.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

9. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný výslovně k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) uvedli, že s takovým postupem souhlasí. Zdejší soud zároveň za této situace, s ohledem na obsah správního spisu a s přihlédnutím k aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobkyně nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu zdejší soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Žalobce podal dne 13. 11. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně dne 22. 11. 2019 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, když mimo jiné uvedl, že je narozen X, narodil se ve městě X v Bolívarovské republice Venezuela, je státním příslušníkem Venezuely a dorozumí se pouze španělsky, je křesťan, ale není praktikující věřící. Politicky aktivní není. Je rozvedený a má tři děti, přičemž syn žije v Ekvádoru, jedna dcera v X a druhá dcera v X. Poslední bydliště ve vlasti měl ve městě X. Do České republiky cestoval dne 17. 8. 2019 ze Santiago de Chile přes USA do Frankfurtu a následně dne 22. 8. 2019 přicestoval autobusem na území České republiky. V minulosti měl platné vízum v USA, ale o mezinárodní ochranu v minulosti nikde nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu se vyjádřil tak, že je zdravý, pouze mu po příjezdu na území České republiky zjistili X, na což dostal léky. K důvodům své žádosti uvedl, že má strach o život, ze země odešel již v roce 2017, kdy nejdříve byl pět měsíců v USA, kde chtěl žádat o azyl, což si po poradě s advokáty rozmyslel a odjel do Chile, kde byl 18 měsíců do doby, než tam započaly xenofobní nálady proti lidem z Venezuely. Do Venezuely se vrátit nemůže, protože by zde byl zabit, jelikož je od roku 2014 součástí odporu ve Venezuele. Poté, co přišel o rodinu, mu dcera žijící v X navrhla, aby přijel do České republiky.
12. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 22. 11. 2019 za účasti tlumočnice jazyka španělského žalobce blíže rozvedl skutečnosti

uvedené v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal s prodlevou proto, že byl u dcery, kterou dlouho neviděl. K možnostem legalizace svého pobytu na území České republiky uvedl, že si zjistil, že by musel vycestovat, pokud by chtěl získat vízum, což nechce, protože se obává, že by se již nedostal zpět. K důvodům vycestování ze země původu uvedl, že při manifestacích v únoru 2014 natáčel různá videa z protestů na ulicích a tato zveřejňoval. Byl také předsedou společenství vlastníků budovy, ve které bydlel, když jej přítel jeho dcery v době nepokojů v ulicích požádal o poskytnutí společenské místnosti v domě pro přechodné ubytování studentů. Přespávalo tam nakonec asi 120 studentů. Z důvodu bojů na ulicích bylo hodně zraněných, kteří nemohli být ošetřeni v místní nemocnici, tak se zranění umísťovali do oné společenské místnosti, kde zajišťovali, aby tyto raněné přišli lékaři ošetřit. Po třech měsících skončily nepokoje a do jejich oblasti přišli vojáci a vojensky ji obsadily. V budově pak zůstalo 50 pronásledovaných studentů. Nakonec přišla policie a vyžádala si jej i místopředsedkyni společenství vlastníků. Mířili na ně zbraněmi a dožadovali se vstupu do budovy. Nakonec bez povolení vstoupili do třech bytů včetně bytu žalobce a hledali zbraně. Následně v rámci prověřování událostí byl žalobce předvolán k výpovědi a začal být pronásledován. Chtěli po něm, aby zavřel svoji firmu. Jednou, když šel nakoupit, tak na něj zaútočili, protože pomáhal oněm studentům a byl označen za antirevolucionáře. Pokusili se rovněž unést jeho nejmladší dceru a pachatelé nebyli potrestáni, neboť patřili ke colectivos (vládou placené jednotky). Dne 19. 8. 2017 se žalobce účastnil manifestace v budově X, když se dozvěděl o zabití nějaké dívky. Vyběhl z budovy a viděl onu zabitou dívku. Požádal předsedu společenství vlastníků budovy o poskytnutí kamerových záznamů a sám natočil video. Na nahrávce kamerových záznamů bylo vidět, jak colectivos onu dívku zastřelili. Video rozeslal přes whatsapp a žádal o jeho rozšiřování. Když vláda rozhodla o zatajení úmrtí oné dívky, byla u žalobce provedena domovní prohlídka. Obviněn z ničeho nebyl, ale posílali na něj colectivos, aby mu dělali problémy. S výjezdem ze země potíže neměl. V případě návratu se žalobce obává, že by jej colectivos zabili, jelikož vědí, že zveřejnil video o zabití dívky příslušníky colectivos. Na území České republiky se naopak cítí bezpečně.

13. Z písemného materiálu označeného jako „Venezuela, Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky (BAMF), září 2019“ se podává, že osoby zachovávající věrnost režimu mohou vést relativně normální život, ovšem naproti tomu většina obyvatel žije v relativní nouzi a citelně trpí krizí zásobování. Spolu s neustálým zhoršováním situace v zásobování zesiluje režim svá represivní opatření. Z písemného materiálu označeného jako „Venezuela – Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, 5. července 2019“ se podává, že existují dostatečné důvody, na jejichž základě lze usuzovat, že ve Venezuele bylo a je pácháno závažné porušování ekonomických a sociálních práv, včetně práva na potraviny a na zdraví. Státní orgány navíc používají sociální programy diskriminačním způsobem. Venezuela dlouhodobě přijímá opatření omezující demokratický prostor, oslabující veřejné instituce a nepříznivě ovlivňující nezávislost soudů. Z písemného materiálu označeného jako „Venezuela, Informace OAMP, 8. srpna 2019“ se podává, že k protivládním protestům docházelo již v letech 2016 a 2017, když klesající ceny ropy nutily vládu omezit sociální programy. Od ledna 2019 byly při rozsáhlých protestech opozice zabity či zraněny desítky osob a stovky jich byly zatčeny.

14. Ve správním spise se naproti tomu nenachází žádný doklad o tom, že by žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
15. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán, a to opakovaně ze zdravotních důvodů na straně žalobce. S napadeným rozhodnutím poté byl žalobce seznámen ve španělském jazyce dne 26. 4. 2021 a stejného dne žalobce převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, jak se podává z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 26. 4. 2021.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 s.ř.s.], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 procedurální směrnice, a dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy.
17. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
18. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
19. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
20. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*
21. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se*

takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmíněk v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.

22. Městský soud v Praze přisvědčil námitce žalobce, že jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno v plném rozsahu a mělo mu být tedy umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále také „správní řád“), což se nestalo, neboť ve správním spise není založen žádný doklad svědčící o tom, že by žalobci bylo umožněno vyjádřit se podkladům rozhodnutí a s těmito se rovněž seznámit. Žalobou napadeným rozhodnutím byla žalobci udělena doplňková ochrana dle ust. § 14a zákona o azylu, žalobce se však v první řadě domáhal udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, tak jak předpokládá dikce ust. § 28 zákona o azylu: *„Mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně.“*, proto když byla žalobci udělena „pouze“ doplňková ochrana, tak mu mělo být umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť přiznání doplňkové ochrany může následovat až v situaci, kdy není žalobci přiznána mezinárodní ochrana ve formě azylu, a tudíž mu není v této části žádosti vyhověno.
23. Ze správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že žalovaný žalobci neumožnil se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť měl za to, že žalobci vyhověl v plném rozsahu. V žalobou napadeném rozhodnutí (srov. str. 6) žalovaný uvedl, že: *„V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, není třeba dát takovému účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci, pokud se žádosti účastníka v plném rozsahu vyhovuje.“* Městský soud v Praze však dospěl k názoru, že žalovaný žalobci nevyhověl v plném rozsahu, a proto mu měl umožnit seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V důsledku toho, že žalobci nebylo vůbec doručeno předvolání k seznámení se s podklady rozhodnutí, došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
24. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem ust. § 36 odst. 3 správního řádu, *aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36).
25. Pokud pak jde o problematiku tzv. dělitelnosti výroku rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany, je třeba se řídit poměrně nedávným nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1642/21 ze dne 29. 3. 2022, z něhož nyní jednoznačně vyplývá, že je povinností správních soudů respektovat a upřednostnit takový výklad, který umožňuje v řízení o žalobě proti rozhodnutí o neudělení azylu a udělení doplňkové ochrany přezkoumat a rozhodnout o nich samostatně (srov. sub 26 a 36). Proto zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí pouze v části výroku o neudělení azylu, jak požadoval žalobce. Současně pak s ohledem na vydání shora označené nálezu

Ústavního soudu nepovažoval zdejší soud za potřebné předkládat věc jako předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie, jak navrhoval žalobce.

26. V dalším řízení bude na žalovaném, aby žalobci umožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu a poté znovu rozhodl v rozsahu, ve kterém bylo napadené rozhodnutí zrušeno, přičemž přihlédne ke všem skutečnostem, které v řízení vyjdou najevo.

VII. Závěr a náklady řízení

27. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zčásti zrušil a ve zrušeném rozsahu věc vrátil žalovanému k dalšímu **řízení** podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci sice měla plný úspěch, proto by jí jinak náhrada nákladů řízení v zásadě náležela, avšak v tomto případě žalobkyni žádné náklady nevznikly, když byla zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, jejímž předmětem činnosti je právní pomoc uprchlíkům. Žalobkyně sama ostatně ani netvrdí, že by jí náklady řízení vznikly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 227/2015-58, bod 26). Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. I v případě uplatnění nákladů ze strany žalobkyně by však bylo na místě uvážit v této věci postup podle ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 3. srpna 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce